

VI. ŽEHNÁNÍ S SVĚTEM.

[C.I.]

Ach, jak ve mně srd - ce ho - ří! Ach, sot - va že jen ne - sho - ří!

[C.II.]

[B.c.]

♭ # # # ♭ #

Lás - ka mně na svět zplo - di - la, lás - ka se se mnou zro - di - la,

4 3

ži - vot můj jest mi - lo - vá - ní i má smrt jest mi - lo - vá - ní.

4 3 #6 #6 6 4 3

Ach, jak ve mně srdce hoří!
Ach, sotva že jen neshoří!
Láska mně na svět zplodila,
láska se se mnou zrodila,
život můj jest milování,
i má smrt jest milování.

Ej, teď hojnost stojí kvítí,
chtíc bezděk mou lásku míti,
však se na mně směje darmo;
jiný kvítek bije larmo.
Ach miluji, ach miluji;
můj Ježíši, tě miluji.

Nelíbí se žádný člověk,
byť byl krásný jak kolivěk,
trávat' on, jenž brzo zhyne,
jehož i smrt kvapně svine;
protož jinám měří láska,
v Ježíši jest její částka.

Ach, člověče, nechej světa,
sic bude po tobě veta,
láska Boží trvá stále,
mimo ní jest vše nestalé.
Miluj Boha bez přestání,
v něm tvé stálé mívej stání.

Milujme urozeného,
od věčnosti splozeného,
Syna Boha jediného,
v kráse, v ctnosti předivného.
Jenž srdce lidské raniti
můž i sobě podmaniti.

Z Judstva poselství přichází,
od ctné matrony pochází;
přináší kontrfekt mého
miláčka roztomilého.
Veroniko, k milování
přijímám tvé milé zvaní.

Mám-li se dát vymalovat?
A kdož mně bude malovat?
Kdež jest ten penžlík? Kde barva?
Neobstojím, z hlíny larva.
Mám-liž Bohu zasnoubená
býti já z bláta splozená.

Magdaleno, propujč radu,
však jsi z milujících řádu;
mám-li kadeřavit vlásky,
abych Boží došla lásky?
Márnost tato neobstojí,
tenť milý o ní nestojí.

Již, již jsem se probudila
a smysly své jsem vzbudila.
Již vím, již vím, co činiti,
již vím, co Bůh můj chce míti.
Márný světe, měj se dobře,
s tebou trvat jest mé hoře.

Ten, který pro mně umíral,
tenť dveře k lásce otvíral.
K tomu pospíchám srdečně,
jemu živá budu věčně.
O přešťastné milování!
Ach, přerozkošné kochání.